

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 czerwca 2017r.,
po rozpoznaniu w trybie art. 535 § 3 kpk
sprawy **J. S.**

skazanego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 3 czerwca 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokata J. W. (Kancelaria Prawnicza w Ż.) kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 18 grudnia 2015r., sygn. II K (...) J.S. został skazany za to, że w dniu 14 maja 2014 r. w M., będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, stosował przemoc wobec B. L. w ten

sposób, że dusił ją trzymając dłonią za szyję, po czym zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonej pieniądze w kwocie około 1.000 zł oraz telefon komórkowy marki s. wraz z kartą sim wartości 200 zł, tj. za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 3 czerwca 2016 r., sygn. VII Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.

W kasacji od prawomocnego wyroku obrońca skazanego podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia:

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającego na zaakceptowaniu przez Sąd drugiej instancji dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, opartej na udowodnieniu faktów ubocznych (poszlak) na podstawie których nie można wywnioskować dokonania zarzucanego skazanemu czynu;

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez niezajęcie stanowiska do podnoszonych w apelacji sprzeczności w ustaleniach faktycznych Sądu pierwszej instancji, że skazany miał wejść do domu pokrzywdzonej przez okno w związku z tym, że skazany nie posiadał klucza, a pokrzywdzona zamykała zawsze dom na klucz, przy jednoczesnym przyjęciu zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonej, że skazany wszedł przez drzwi do pokoju pokonując 10 centymetrowy próg, nie potykając się przy tym.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji oraz uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o jej oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył:

Trafny jest wniosek prokuratora o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Istotnie, w każdym z obu zarzutów obrońca skazanego zmierza do ponowienia apelacyjnej kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji. Wszystkie argumenty, którymi skarżący usiłował podważyć rozstrzygnięcie o utrzymaniu w

mocy tego wyroku, zamieszczone były wcześniej w apelacji, aczkolwiek pod formułą zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy rozpoznał apelację obrońcy, jak również apelację samego oskarżonego, rzetelnie i wnikliwie, odnosząc się do oceny każdego z dowodów, na których oparto ustalenie o dokonaniu rozboju przez J. S. (s. 3-19 uzasadnienia). Wykazał, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zamieszczony w apelacjach, był bezzasadny. Nie było więc żadnych podstaw do formułowania w kasacji zarzutów naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznał jednak sprawę w granicach zaskarżenia wyznaczonych przede wszystkim zawartością stawianych w apelacjach zarzutów.

Z treści kasacji wynika, że jej autor podtrzymuje nadal stanowisko prezentowane w apelacji, wyrażające odmienną ocenę wiarygodności przeprowadzonych dowodów i znaczenia ustalonych okoliczności faktycznych. Należy w związku z tym podkreślić, że zarzuty oparte na tak postrzeganej wadliwości orzeczenia Sądu drugiej instancji w ogóle nie mogą stanowić podstawy zaskarżenia kasacyjnego. W myśl art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W kasacji obrońcy skazanego J. S. w ogóle nie wskazano na uchybienia z art. 439 k.p.k., natomiast zarzuty obraży art. 433 § 1 i 2 k.p.k. mają tylko pozornie charakter kasacyjny. W rzeczywistości skarżący zakwestionował w nich ustalenia faktyczne, co w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie było dopuszczalne.

Już z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w oczywistym stopniu i oddalił ją na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Orzeczenie o zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego opiera się na art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., a o przyznaniu wynagrodzenia obrońcy z urzędu za sporządzenie kasacji – na art. 29 § 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.